U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **TEXTILANA, akciová společnost**, se sídlem Jablonecká 36, Liberec, zaniklá výmazem z obchodního rejstříku ke dni 9. 9. 2010, proti žalovanému: **Finanční Úřad v Liberci**, se sídlem tř. 1. máje 97, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 25. 4. 2007, č. j. 59 Ca 140/2006 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 25. 4. 2007, č. j. 59 Ca 140/2006 - 21, zrušil rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci (dále jen „stěžovatel“) ze dne 9. 11. 2006, č. j. 212419/06/192913/5300, a ze dne 9. 10. 2006, č. j. 192803/06/192913/5300. Prvním z uvedených rozhodnutí nebylo vyhověno reklamaci správce konkurzní podstaty žalobkyně společnosti KOPPA, v. o. s. (dále jen „původní žalobce“) proti druhému z uvedených rozhodnutí, jímž stěžovatel rozhodl z úřední povinnosti o převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 1547 Kč na úhradu nedoplatku daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků. Současně krajský soud rozhodl, že stěžovatel je povinen nahradit původnímu žalobci náklady řízení ve výši 4165 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud poukázal na konstantní rozhodovací praxi Ústavního soudu, který dospěl k závěru, že ust. § 14 odst. 1 písm. i) zákona č. 328/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o konkursu a vyrovnání“), je zvláštním právním předpisem zakotvujícím nepřípustnost kompenzace nejen soukromoprávních, nýbrž rovněž soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek. Citované ustanovení má proto v pozici speciální úpravy přednost před úpravou obecnou obsaženou v ust. § 37a zákona č. 588/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 588/1992 Sb.“) a v ust. § 40 odst. 11, § 59 a § 64 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). V daném případě rozhodoval krajský soud věc skutkově i právně téměř shodnou. Odlišnost lze nalézt v oblasti právní, když stěžovatelem bylo rozhodováno podle ust. § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a ust. § 105 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Podle názoru krajského soudu nemůže výklad stěžovatele obstát, když Ústavní soud výslovně zařadil ust. § 37a zákona č. 588/1992 Sb. do úpravy obecné. Nová úprava vracení nadměrného odpočtu (§ 105 odst. 3

zákona o dani z přidané hodnoty) je opět pouze úpravou obecnou, před kterou má přednost úprava speciální obsažená v ust. § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání. Z ust. § 103 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty nelze podle krajského soudu dovodit zvýšenou ochranu práv státu jako vlastníka, kterého v daňových věcech reprezentuje správce daně.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které namítal, že krajský soud nesprávně vyložil ust. § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkurzu a vyrovnání v návaznosti na ust. § 105 zákona o dani z přidané hodnoty. Dále namítal nepřezkoumatelnost výroku o náhradě nákladů řízení, neboť původní žalobce nespecifikoval, v jaké výši požaduje odměnu za zastupování. Rovněž namítal, že krajský soud nesprávně přiznal náhradu nákladů za právní zastoupení, ačkoliv za původního žalobce jednal jeho statutární orgán. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Původní žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil nesouhlas s právním názorem stěžovatele a jeho postup označil za odporující zákazu započtení ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkurzu a vyrovnání. Rovněž poukázal na porušení čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod stěžovatelem a na judikaturu Ústavního soudu. Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí kasační stížnosti a dále požadoval náhradu nákladů právního zastoupení ve výši 4284 Kč.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou v posuzované věci splněny podmínky řízení. Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 8. 3. 2010, č. j. 46 K 57/2001 - 1418, které nabylo právní moci dne 16. 4. 2010, zrušil konkurz na majetek žalobkyně po splnění rozvrhového usnesení. Tím byla žalobkyně podle ust. § 68 odst. 3 písm. f) obch. zákoníku zrušena a zároveň zanikly účinky prohlášení konkursu uvedené v ust. § 14 odst. 1 písm. a) až e), g), i) a l) zákona o konkursu a vyrovnání. Na místo původního žalobce proto nastoupila do řízení před Nejvyšším správním soudem žalobkyně. Dne 9. 9. 2010 pak byla na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 9. 8. 2010, č. j. F 15683/2010 / B36/23-597, žalobkyně vymazána z obchodního rejstříku vedeného tímto soudem, čímž zanikla (§ 68 odst. 1 obch. zákoníku). Okolnost, že žalobkyně zanikla bez právního nástupce je pak neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud proto pro nedostatek podmínek řízení podanou kasační stížnost odmítl [§ 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu